

פתח תקווה

בנחריה, אחרי שמלכת היופי היראליית, סגנונית ומלכות הערים הודיעו על השתתפותן בנשף שנערך במלון דולפין. שבע אחרי בחירתן, הוזמנו תושבי המושבה לנשף פתיחת מלכות היופי.

***

במעגל נחוגה

במילנו, איטליה, תבעה עקרת-בית עתון לדין, טענה כי הכינה עוגה לפי מרשם שהודפס באותו עתון, הגישה את העוגה במסיבה, נוכחה לדעת כי האורחים עזבו בזה אחר זה את המסיבה אחרי שטעמו מן העוגה.

***

10%

באשוויל, קרולונה הצפונית, נולד בן שמשקלו 3.5 קילו לתלמידת בית-הספר העממי בת 11, שמשקלה היה 35 קילו.

***

מירת הצדק

בתל-אביב, נמצא ילד בן שבע מטיל ברחוב הירקון, כשרגליו כבולות בשרשרת הנעולה בשני מעגלי לים, הסביר כי אביו כפתו אחרי שרב עם אחד מילדי השכנים, והאב החליט כי הוא חלוש מדי כדי להכותו על כך.

***

נסיונות

בפרדס כץ, ניגש אלמוני לרוכב האופנוע יוסף דמארי, ביקש לקנות את אופנועו, דרש לנסות תחילה, קיבל את האופנוע לניסוי קצר, נעלם ולא חזר.

***

טיפשלושים

בירמינגהם, בריטניה, אחרי שיאשה התלוננה במשטרה כי בנה היחיד התחיל להתפרחה, מעשן סיגריות, מבקר בבתי-בושת ויוצא בחברת נערה, גילו חוקרי הפושעים הצעירים שבאו לערוך סקר על הכן, כי הוא בן 36.

***

"על גופותינו!"

בירושלים, בתגובה על הפגנות הדתיים נגד בריכת-השחיה המערבית, החליטה קבוצת צעירים לערוך הפגנות למען הבריכה, לצעוד ברחובות העיר לבושים בבגדיים.

***

מורה נבוכים

בתל-אביב, פנה אדם למשטרה, הסביר כי הוא מורה וכי תלמידיו מציקים לו, ומאחר שתלונותיו בפני המנהל לא נשאו פרי החליט לבקש את עזרת המשטרה, התגלה כבלתי-שפוי בדעתו.

***

אישפון מזורז

בחדרה, פירסמה הנהלת בית-החור לים לחולים כרוניים של מלגן מודעה בעתונות, לקהל הרחב: "סורו נא אלינו לשעה קלה!"

***

שקרים מוסכמים

בח'פה, הועמד פורץ לדין, אחרי שהודה בביצוע שש פריצות, הסביר לשופט מה דחף אותו לגנוב, מנה בין השאר את הסיבה: "לא יכולתי לסבול שהילדים שלי ילכו למסיבות יום-הולדת בלי להביא מתנות."

מוסיפים להגיע אלי כל הזמן מכתבים על מריבה שיש לי, כביכול, עם לילי. במלחמת הענקות לילי-רותי, כותב מאיר דביר מירושלים, "אני כולי לצד רותי, מישהו אחר הביע את הדעה שאנחנו, ב' עצם, חברות מצוינות וכל המריבה הזו היא מפוברקת. אומר לכם את האמת: כששמעתי מישהו אומר השבוע לילי, שנראתה יגעה ביותר, שהיא האויבת הגדולה ביותר של עצמה, חשבתי בלבי: "לא כל זמן שאני חיה."

כשהבעתי לפני שבועות מספר, את תמי הוני ששוב אין הצנחנים פופולאריים כל כך, קיבלתי המון מכתבים פרו וקונטרה. כמו, למשל, מכתבים של "חיילת שיתוך עם עוד חיילים וחילות החליטו פה אחד שפנייתכם היתה גוזמת:

"לחברים הכי טובים של רותי, בעלי ה' כומתות האדומות, שהחליטו, בצדק, שהם אינם גופלים מתבריהם החתיקים אלא בדבר אחד - שאחריהם אין הבנות מפזות עוד את הראש כמו אחרי קודמיהם: אם התנדב תם לצנחנים, ברי לי שלא התכונתם רק לכומתה האדומה שאחריה היו ננעצות מאות זוגות עיני בנות הח'ן, דעו לכם רק דבר אחד. כיום לא הצבע הוא העיקר. לא חשוב אם כומתתך היא אדומה או שחורה, כחולה או ירוקה, אם אתה ראוי למבטי הערצה של בנות המין היפה, הרי תזכה להם תמיד, ובכל צבע שהוא. אך אם לאו, אפילו רותי לא תוכל לעזור לכם. עצתי לכם: אל תסמכו על רותי. - הי, אתם שם - גברים, או לא?"

***

מקיאבלי של הציירים

(1079/84), למרות שהוא סטודנט ירושלי, מ, נראה לי סימפטי: "...אומרים שמי שהולך לו בקלפים, לא הולך לו עם נשים. בקלפים אינני משחק, אבל הולך לי בששחים אחרים כגון לימודים, עניינים כלכליים ורכישת ידידים. מכאן משתמע שעם בנות מצבי איננו איתן כל כך. וזה נכון. במיוחד אינני יודע את הפרק, כיצד להתחיל."

"אינני מתעניין במוסיקה קלאסית, ושום כינוסים של יוצאי גרמניה והסביבה - המחליטים כי כל בן או בת טובים חייב ללמוד שלוש-ארבע שנים לנגן על כלי ולאחר הכשלות הוא חייב לדעת לפחות לגלגל בלשונו שמות של קומפוזיטורים ויצירותיהם - לא ישפיעו עלי בכיוון זה. אינני מבין את השירה של משורריו הצעירים וכן לא את הציור האבסטרקטי מטאפיסי - ביטוי שלך - מקיאבלי של הציירים המודרניים."

"אני אוהב ביור מכל הסוגים, וכן אני אוהב כל דבר המעורר את המוח למחשבה. משום כך אני קורא את העונם הזה, של רבות מדיעותיו אינני מסכים. הערכתו גורם לאנשים המוכנים להסתכן למען מטרם, ולכן לא אפרט את נתוני האישיים. ה' מעוניינת תקבל על עצמה את הסיכון הקטן של כתיבת מכתב למישהו בלתי ידוע. אוסיף רק זאת, שאני לומד מקצוע מעניין וקשה, בשנה מתקדמת באוניברסיטה."

***

בפשטות עד כמה שאפשר

תנו (1079/85) לחיות "בפשטות עד כמה שאפשר" והיא תהיה מאושרת. חוץ מזה היא גורא משועממת וגורא עם 15. אז בעד זה היא רוצה להתכתב עם ירר שלמי או חיפאי לא חשוב, אל תסלחו לי על הביטוי, טיולים וסרטים והחלפת רשמים.

***

פתם מלכסי

אני מוכרחה להזהיר אותך מראש: לי (1079/86) בן ה'20 אין מכונת. אפילו לא וספה, לא עליכן. ואף על פי כן יש לו העוז לרצות להתכתב עם נערה חמודה כבת 18. על מה? כאילו שאת לא יודעת: ספורט קולנוע וטיולים!

***

לא יוד, אבד רוק

במקום לשבת, בסוף השנה, בכיתה ולי הקשיב לשיעור בהיסטוריה, כותבת לי (1079/87), טפשערה קטנה, מכתב. היא היתה מוכרחה פשוט לספר לי, באמצע השיעור, כמה שהיא אוהבת מוסיקה קלא' סית ומסוגלת לשרוק בכל המרץ פרקים מתוך הקונצרטו לכינור של צייקובסקי וארייה מכתום, ושהיא גורא אוהבת לצלם צילומי נוף, תיאטרון, כדורסל, ריקודים ואפילו ציור. אז מי שמוכן לקרוא מכתבים כתובים באותיות צפופות גורא, על גיר משובץ

מקושקש בכל מיני ציורים הנעשים באמצע השיעור - היא עליו להיות כבן 17. הוא לא חייב, אומרת היא בעליונות, "להיות דומה למרלון ברנדו או יול בריגר - יותר שמות של שחקנים אינני יודעת - אבל שיהיה גבוה כרוק האדסון, מסביבות תל-אביב."

אינכם מרגישים שחסר תבלין כלשהו ב' סלט זה, כפי שאומר אדי קונסטנטין? היא לא כתבה שאומרים עליה שהיא גורא נחמדה. שכחה, מן הסתם.

***

נשמע ברזל, כמובן: את חושבת שחיים אוהב אתי? בסה, מותק. למה שתהיי יוצאת מן הכלל?"

***

הוא יעשה נשף יה, איזה מכתב אינטלקטואלי (1079/88):

נערת השבוע

ברוריה אחיעזר היא נערה קטנה, מור' כבת מאיבירם שונים המחוברים עליידי המון נחשים חמודים, שאין היא מנסה כלל להעלים אותם. ובצדק. הם מוסיפים לה פיקנטיות רבה. פרט לזאת היא גם רקי' דנית מחוננת ביותר, שחזרה לא מכבר מארצות-הברית, אחרי שעשתה סם חמט שנים.

ברוריה, שהחלה את עצמי הריקוד הרא' שונים שלה אצל מיא ארבעות, זכתה לגימלה בגיליאירד, בית-הספר המפורסם ל' מוסיקה. כאילו לא הספיק כל זאת, לסדה אף ציור. היא הופיעה בארצות-הברית ב' ריקוד, אך פתאום מצאה את עצמה רוצה לחזור ארצה. כל זאת היא מספרת בשמץ של ניב זר.

ברוריה תהיה עתה הרקדנית הראשית של האופרה הישראלית, תופיע בקרוב בתוכנית מחול מורכבת. כאשר אין היא רוקדת, תוכלו למצוא אותה על שפת הים.

"בחיכוך אידיאולוגי עם חברי, על הנושא אהבה ורזיה, הבענו כל אחד השקפות שר' גות בנידון. בעיקר נסב החיכוך על הסעיף "התאבות". כלומר, התלבטנו בשאלה אם זוהי סיטואציה רגשית המתנעת מן ה' חושים בלבד, או שגם המערכת השכלית - ההגיון - יש לו משקל בתופעה. "ברצוני להוכיח לחברי שבנידון זה, הגנו בעלי חיים מתורבתים, משועבדים לחוקי הטבע והזיק המתעורר בבני מין שונים, הגורם למשיכה הדדית, הוא תופעה ביולוגית טהורה, מנותקת מן המרכז השכלי. המסקנה המתקבלת היא, שלמי דעתך, סתם המטרה של מדורך לא יוכל להגיע לפיסגה המבוקשת, היינו, התאבות - על יסוד השיח אינטלקטואלי באמצעות מכתבים. "הכנות, השאיפה לכיכוס מעשי ויצר ההרפתקנות שלנו, דוחף אותנו להתערבות רצינית שאלה הם הנאיבה: במידה ואצלית להתאהב לפי שיטה זו - הגי החונה כמובן להרגשה הרדית - ונני מתחייב לערוך נשף לכל משתתפי מדורך. כמובן שבמקרה והרבר, העומד בניגוד לתפיסתי, יתרחש,

לא אכחיש זאת ואקיים בהכנעה את תנאי ההתערבות. הפרט היחיד שנודעת לו חשיבות אודותי, הוא: רוק בן 2026... מוטב שתהיה חגיגת, פקחית וקצת צעירה. בתקחה לר' אות אותך בנשף..."

***

תן זה דרבר על עצמה

"היי שומעת טובה, מיעצים לנערות בכל טורי העתונים העוסקים בדברים כגון אלה, הקשיבי לדבריו בהתעניינות רבה ולשמעי מה במיו והוא יחשוב אותך לנערה הפקחית ביותר שפגש."

זוהי עצה מצויינת, בתנאי שהגבר הוא דברן במקצת.

אולם אם הוא חסון ושתקן כמו ב' מערבונים, ואם היא מצויינת לחוק ורוצה להיות שומעת טובה - מה התוצאה?

שקט, שקט מוחלט. וזה יכול להימשך שעות, ובעוד הוא מנסה לחכך בגרונו ותר בייאוש אחרי נושא כלשהו, היא מחזיקה את לשונה בין שיניה, או נוצרת מבוכה שאינה לתועלת שני הצדדים.

לאלה שאולוגי לא פעם מה עושים ב' מקרה כזה - תשובה פשוטה ביותר. אפשר לדבר על מיליון דברים עם נערה. אך הנושא הטוב ביותר הוא היא עצמה.

● ספרי לי משהו על עצמן. את נראית כל כך מעניינת / או מקסימה / או נהדרת / או משעשעת / או פקחית. אל תדאג ביחס לשם התואר. כל אחד יתאים. תן רק לנערה הזדמנות לדבר על עצמה, ואז נראה אותך מנסה להפטיק אותה.

● ספרי לי על עבודתך / על משפחתך / על בית-הספר / על תחביביך. לא תיארתי לי שאת מעניינת כל כך. ואז, ידידי, תוכל אפילו המטומטמת ביותר לדבר. אם אחרי טפשערה אתה מחזר, עליך להתחקות אחר הדברים החודשים ביותר באופנה שלהן. עליך לדעת, למשל, מהו השיר מספר אחד במצעד הפופולונים. מהו רוק האדסון, ומה קרה ללגה טרנר ולמה. ואז, כל מה שנותר לך לעשות, הוא לתת לדברים להתגלגל. רק אל תעשה את המשנה החמור לשאל אותה מה דעתה על המשבר בצרפת, למשל.

ציפור קטנה לחשה לי ש...

מתה לראות את ריקה זראי כרקדנית בסן בהפינגאן, שיוצג בקרוב בזירה. היא תהיה רקדנית בסן גדולה, אם לא תחמיר מדי בדיאטה שלה. . . אגב, דמויות מחברתי ילקוט הכוכבים מופיעות בדורך זו או אחרת במחזה: מחלקת פלמ"ח נמצאת בקיבוץ דמיוני בשם תל פיינר, ונחשו שלוש פעמים למי הכחונה. גם מוישה תהלימוזיג, גיבורו של דן בן אמוץ, מופיע בצורה מסורסת, כאשר ברנע קריטי אומר מישהו: "לא נשאר לנו אלא לומר תהילים." לא נעדר מן התמונה גם בני מרשק, מחברת המחזה, שנצטרכו לגאום עם פאתוס רב, טרחו ויגעו, מצאו לבסוף כרך ישן, מזהיב ומאובק של מנפנים. . . ימים מספר לאחר שנשמע דן בך אמוץ אומר לנערה במועדון התיאטרון, שיש לו הצלחה עצומה אצל נערות והוא מוכרח לעשות משהו כדי לכער את עצמו, הלך ועשה לעצמו קרחת. אם זה לא יעזור, אומר הוא, יקטע לעצמו חצי רגל. הוא כבר רואה את עצמו אומר למישהו, כלאחר יד, למראה גבותיו המרוממות: "שום דבר, איבדתי את זה בהתערבות." ואף על פי כן, חוששת אני, נוע ינוע. . . יורם מ'ממור: "כל כך הרבה מצטטים אותי, שאני מרגיש שכל חיי הם מרכאות." כמה שהוא צודק. . . הדירה היחידה בבית הדירות בו גר ישראל בנציוני, בה יש סורגים, היא של ישראל בנציוני. . . או מה יש אם במאי חנה טנש עזב את הארץ ערב מלחמת השחרור ולא חזר עד היום הזה, ונחשב כנתין בריטי?